

MADRABAZ UŞTANIN SUÇ AKADEMİSİ

ADAM KAÇIRMA
DERSLERİ

VILDPÖL
DÜŞKÜNLEREYİ

TERRY DEARY

MADRABAZ
UŞTANIN
SUÇ AKADEMİSİ

ADAM KAÇIRMA
DERSLERİ

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2009, Terry Deary
resim hakları © 2009, John Kelly

İlk basım 2009 yılında, İngiltere’de *Master Crook’s Crime Academy – Classes in Kidnapping* adı ile Scholastic Childrens Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Terry Deary
Türkçeleştiren: Berfu Durukan
Resimleyen: John Kelly
Editör: Tuğçe Akyüz

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

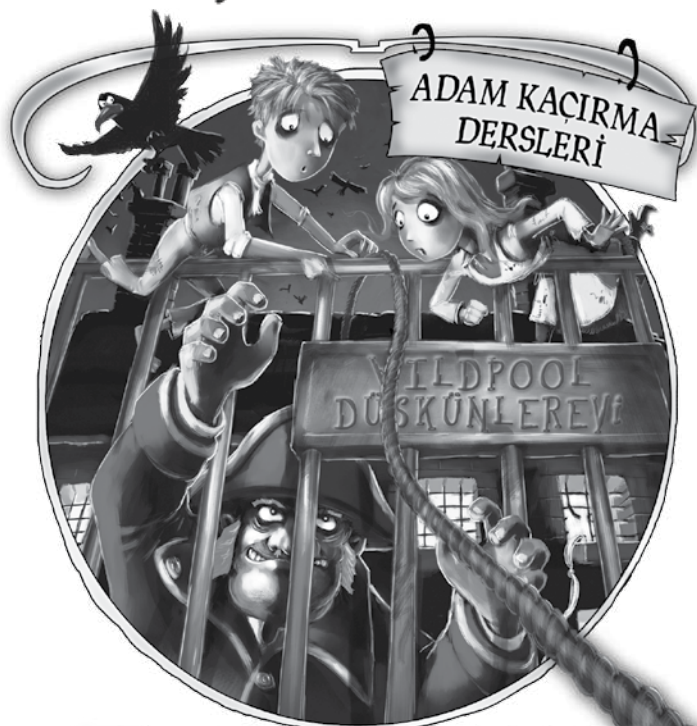
Birinci Baskı: Ocak 2015 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-949-5
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

MADRABAZ UŞTANIN SUÇ AKADEMİSİ

TERRY DEARY

 tudem

TERRY DEARY

1946 yılında İngiltere, Sunderland'de doğan Terry Deary, profesyonel bir oyuncu olmasının yanı sıra 30 yıldır çocuklar ve gençler için yazıyor, İngiltere'de yayımlanmış 170'ten fazla kitabı bulunuyor. Kitapları 35 dile çevrilen yazarın pek çok ödülü var. Çocuk ve gençlik kitaplarının yanı sıra televizyon dizisi senaryoları,

tiyatro ve radyo oyunları da yazan Terry Deary, İngiltere'nin kuzeydoğusunda bulunan County Durham'da yaşıyor. Yazar evli ve Sara isimli bir kızı var.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Ateş Hırsızı (roman)

Ateş Hırsızının Kaçışı (roman)

Ateş Hırsızının Savaşı (roman)

Madrabaz Usta'nın Suç Akademisi

Yeni Başlayanlar İçin Soygun (roman)

Madrabaz Usta'nın Suç Akademisi

Haytalar İçin Adam Soyma (roman)

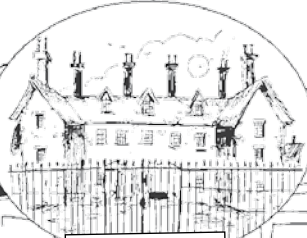
Madrabaz Usta'nın Suç Akademisi

Adam Kaçırma Dersleri (roman)

Bu kitap Kraliçe Victoria'nın düşkûnlerevlerinde sefillik içinde yaşayıp ölen binlerce yoksul insana adanmıştır. 1845'te yoksul insanların kemiklerle yaşamaya çalıştığı Andover Düşkûnlerevi'ndeki korkunç manzaraları açığa çıkaran John Wells'in anısınadır. John şöyle anlatıyor: "Kemikleri dişleyen ve içinden yağ ile kıkırdağı çıkarmak için kıran insanlar gördüm. Kemikleri olduğu için çok mutluydular. Öylesine açlardı ki."

Büyük Kuzey Yolu

NEHİR

Havagazi
Fabrikası

Düşkünlerevi

Hastane

Köprü
Caddesi

Batı Yolu

Kömür
Deposu

Tersane

İstasyon

Kömür Hattı

Büyük Kuzey Yolu

İstasyon Yolu

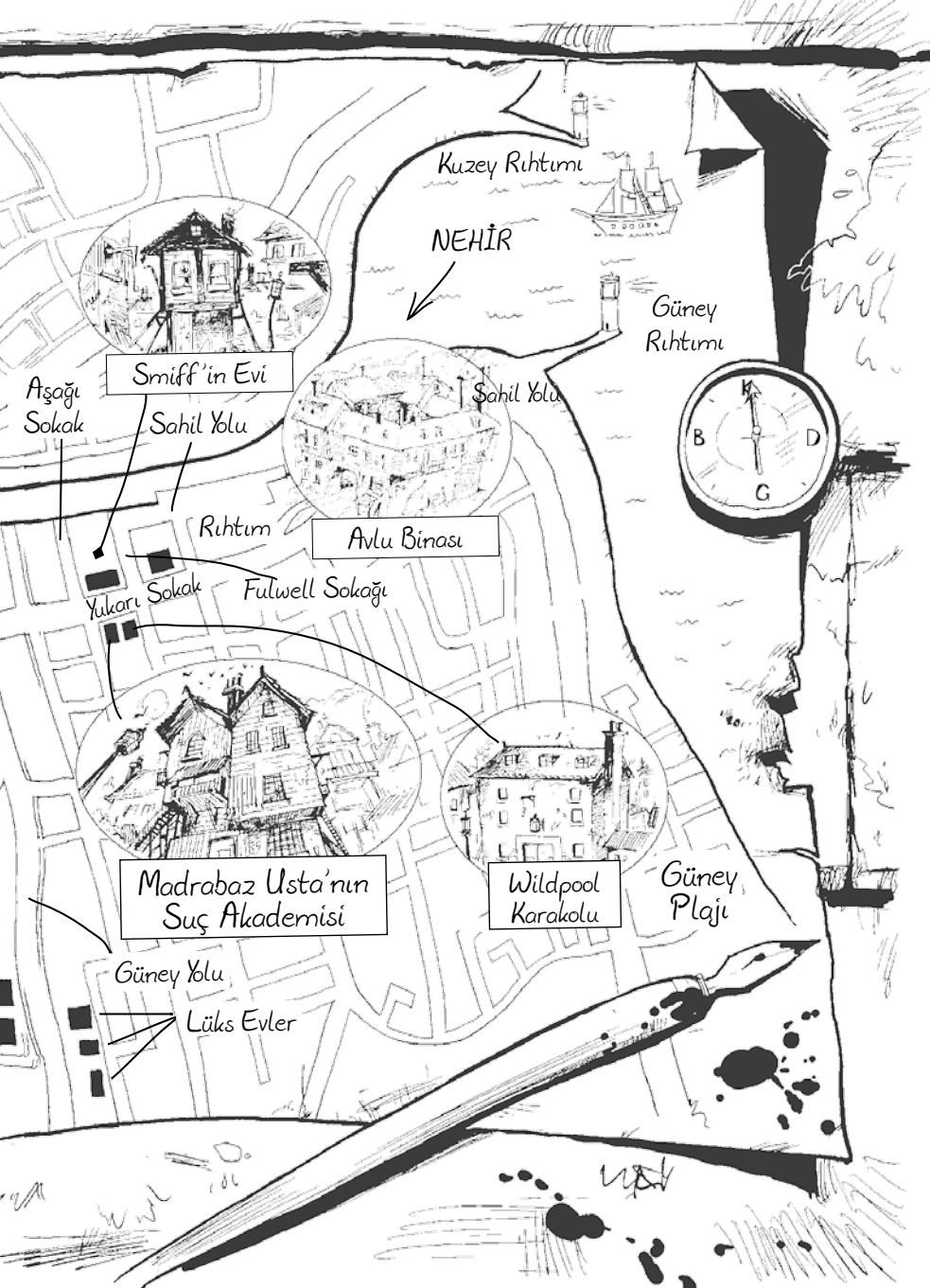
Helton 5 km

Helton 5 km

Darham 10km

Belediye Başkanı
Twistle'in Evi

Kuzey Rıhtımı

NEHİR

Güney Rıhtımı

Smiff'in Evi

Aşağı Sokak

Sahil Yolu

Sahil Yolu

Avlu Binası

Rıhtım

Yukarı Sokak

Fulwell Sokağı

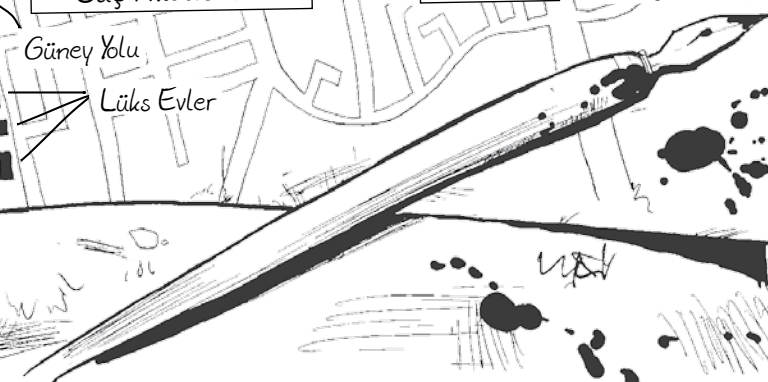
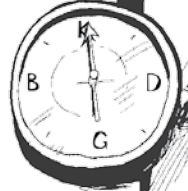
Madrabaz Usta'nın Suş Akademisi

Wildpool Karakolu

Güney Plajı

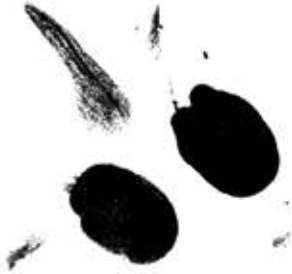
Güney Yolu

Lüks Evler

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	Gölgeler ve Gübreler	13
Bölüm 2	Havhavlar ve Haydutlar	23
Bölüm 3	Fidyeye ve Fırça	35
Bölüm 4	Yalanlar ve Yoksullar	51
Bölüm 5	At Arabaları ve Aynasızlar	63
Bölüm 6	Korku ve Kahverengi	75
Bölüm 7	Planlar ve Polisler	87
Bölüm 8	Lokmalar ve Lapalar	100
Bölüm 9	Kalem ve Kâğıt	113
Bölüm 10	Kaçırma ve Kapılar	124
Bölüm 11	Arama ve Araba	138
Bölüm 12	İzin ve İmza	151
Bölüm 13	Muhafızlar ve Mermiler	162
Bölüm 14	Kira ve Kayalar	174

Önsöz

Kraliçe öldü. Dedikleri gibi, "Yaşasın yeni kral". Bunu kim diyor? Bilmiyorum, ama zekice bir laf. Gazetelerdeki haberlere bir göz atalım. Yaşlı kraliçenin bazı tuhaf fikirleri vardı...

2 Şubat 1901, Cumartesi

Wildpool Günlük Haberler

KRALİÇE: TABUTUNA ÇİVİ ÇAKILACAK!

MERHUM KRALİÇE VICTORIA Windsor Büyük Park'ta bugün toprağa verilecek. (Wildpool'lu okurlarımıza buranın Londra yakınlarında bir yer olduğunu söylemeliyiz.)

KRALİÇE tabutunun oğullarına taşınmasını istediğini belirtmişti ve öyle de oldu. Wildpool Özel Saray muhabirimiz, kraliçenin bunu ölmeden önce söylediğini bildiriyor.

AYRICA kraliçe cenazelerde siyah kıyafetlerden nefret ettiğini de söyledi (ölmeden önce), bu yüzden Londra mor ve beyaz renkle süslendi.

WILDPOOL BELEDİYE BAŞKANI Sör Peter Puddle, Wildpool'un da mor ve beyaz renkle süslenmesi gerektiğini söyledi. Kimse onunla hemfikir olmadığı için böyle bir şey hiç gerçekleşmedi. Karısının söylediği gibi:

Dev.

“Kraliçe Victoria, Wildpool’a hiç gelmedi o yüzden neden önemseyelim ki?”

KRALİÇE’İN NAAŞI beyaz bir gelinlik içindeydi. (Prens Albert’ la nikâhında giydiği gelinlik değil, tabii. O elbiseyi giymek için aşırı şişmandı artık.)

ÖZEL SARAY muhabirimiz kraliçe gömüldüğünde kar yağmaya başladığını söylemek için telefon etti.

VICTORIA altmış üç yıl, yedi ay ve iki gün egemenlik sürmüştü (İngiliz kral ve kraliçeleri içinde en uzun hükümdarlık onundu.) (İşin tuhafı, kraliçenin boyu sadece 150 cm olduğu için, aynı zamanda İngiliz hükümdarlarının en kısasıydı.)

BU ALTMIŞ ÜÇ YILDA sekiz kez öldürülmeye çalışıldı. Hiçbir defasında ona zarar gelmedi, ancak 1850’de Robert Pate kraliçeye bastonuyla vurduğunda başlığını ezmişti. Pate deliydi. Kraliçe de ondan pek hoşnut değildi.

SONUNDA büyük suikastçı “Yaşlılık” kraliçeyi ele geçirdi. Ardında dokuz çocuk ve kırk iki torun bıraktı. Onların çoğu Avrupa’da kral ve kraliçe.

KRALİÇE kırk yıl önce ölen (bu yüzden şimdileri biraz küflenmiş) kocasının yanına gömülecek.

TAÇ, onu elde etmek için hepi topu elli dokuz senedir bekleyen Prens Edward’a geçiyor.

İhtiyar Kraliçe Victoria nalları diktiği anda Prens Edward, Kral Edward oluverdi. Bu sayede ülke ve imparatorluk asla kral-sız ya da kraliçesiz kalmıyor. Bir saniye bile...

Tuhaf olan bir şey var... Kimse bana NEDENİNİ söyleye-miyor.

Bir kralın ya da kraliçenin biz yoksullara bugüne kadar ne yararı dokundu? Bilen var mı? Bizi yöneten zengin ve kötü in-sanlar konusunda konuşurmayın şimdi beni.

Hayır, bunun yerine size daha çarpıcı bir hikâye anlatmak istiyorum. Belediye Başkanı'nın karısının, "Kraliçe Victoria Wildpool'a hiç gelmedi," dediğini okudunuz.

Belediye Başkanı'nın karısı oldukça haklıydı.

Ama Belediye Başkanı'nın karısı aynı zamanda oldukça hak-sızdı.

Biliyorum. O tarihte oradaydım. 1837 yılının Mart ayında, Wildpool kasabasında. Hikâye bunca yıldır bir sırды. Ama şimdi bu hikâyeyi sizinle paylaşacağım.

Bay X

18 Mart 1901

Bölüm 1

GÖLGELER VE GÜBRELER

12 Mart 1837, Pazartesi

Kız, Wildpool'un loş sokaklarında yürüyordu. Gaz lambaları gümüşü yeşil bir ışık yayıyor ve soluk, zayıf yüzünü hastalıklı gösteriyordu. Zavallının endişeli gözleri bir cam fanusun içindeki kelebekler gibi kırışıyordu.

Sokakta ona yardım edecek kimsecikler yoktu. Vakit hemen hemen gece yarısıydı ve ayyaşlar bile birahanelerden yuvarlanarak, sallanarak, yalpalayarak, homurdanarak, aksayarak, sendeleyerek, tökezleyerek, sarsılarak, devrilerek, düşeyazarak evlerine gitmişti.

Sokak köpekleri oynuyor, kediler fare avlıyor ve yarasalar yarasalık yapıyordu...

en azından ben yarasaların böyle yaptığını düşünüyorum.

Kız hızla etrafına bakındı. Kapı eşiğinin gölgesinde bir şey gözden kayboldu. Bu bir gölgenin gölgesi idi. Kız başını kaldırıp Deniz Caddesi adlı dik sokağa ve tepedeki Wildpool Yukarı Sokak'a doğru baktı. Bir dört yüz metre daha... ve sonra güvende olacaktı.

Ama dört yüz metrede insanın başına her şey gelebilir. Onu yakalayıp öldürebilirlerdi. Kız şalını kıvrırcık, sarı saçlarının üzerine çekti ve nemli gece havasında kayganlaşmış parke taşlarında hızlı hızlı yürüdü.

Belediye binasının üzerindeki saat üçüncü çeyreği çaldı. *Ding dong, ding dong, ding dong...*

Saat on ikiye çeyrek vardı. Güvenli yere ulaşmak için on beş dakikası vardı. Ancak, on beş dakikada insanın başına çok şey gelebilir... bazı insanlar on beş dakikada yirmi turtayı mideye indirebiliyor.

Gaz lambaları, kızın sol tarafındaki dizi dizi evlerin arka bahçelerinin aralarında uzanan karanlık yollarda hiç yanmıyordu. Kız ilk sokağın köşesinde durup Fulwell Sokağı'nın gerisindeki dar, ara yolun korkunç karanlığına baktı. Esrarengiz bir gıcırta, bir foş sesi ve iri, kıllı bir şeyin soluk soluğa nefesini duydu...

Tamam, tamam! Haklısınız. Bir şeyin kıllı olup olmadığını DUYAMAZSINIZ. Ancak o şey, son derece güçlü bir ses çıkarmıştı ve kız onun kıllı olduğunu hayal etti. Aslında eskiden bir boğa gibi nefes alıp veren bir tarih öğretmenim vardı ama epey keldi. Kel ve çirkin. Bunun dışında kadın oldukça iyi bir öğretmendi.

Sokak taşlarından keskin, metal bir tıngırtı çıktı; ardından ses tekrar duyuldu.

Gıcır, foş, hoh hoh, tıngır.

Bir de koku. Evin bahçesindeki tuvaletlerin keskin kokusu. Semiz bir sıçan ara yoldan dışarı koştu. Bir sıçan bile bu kokuya tahammül edemezdi.

Gıcır, foş, hoh hoh, tıngır.

Kız omzunun üzerinden tekrar geriye baktı. Gölge yandaki kapı eşiğinin gölgesinde kayboldu. Sadece tek bir gölge. Aslında iki tane olmalıydı.

Gıcır, foş, hoh hoh, tıngır.

Ara yolun gerisinden gelen sesler yakınlaşıyor ve sokaktaki gaz lambalarının ışığında karaltılar oluşturuyordu.

İri, kıllı bir at göründü ilkin. Ardından at arabası. Son olarak da iki adam. Gübre toplayıcıları. Başlarını kaldırıp kıza gülümsediler.

Adamlardan biri eğilip arka bahçe duvarındaki ahşap kapıyı kaldırdı. *Gıcır.* Diğer adam elindeki küreği boşluğa soktu ve evin dışındaki tuvalete bırakılmış insan dışkı ile külleri kürekleyerek çıkardı.

Bahçenizin dibinde bir tuvaletiniz yok mu? Tabii siz bugün ona klozet diyorsunuz, öyle değil mi? Sizin ki muhtemelen taziyikli suyla temiz tutuluyor. Ama eski zamanlarda insanların, yakılan ateşlerin soğumuş külleriyle dolan bir kutusu vardı. Ortasında bir delik olan ahşap bir tahtaya otururdunuz ve küllerin içine ne yapmanızı

gerekiyorsa yapardınız. Sonra gübre toplayıcıları geceleyin gelip o kutuyu boşaltırdı. Güzel bir iş... daha ziyade, sabit bir iş. Bundan HOŞLANIYORDI.

İnsan dışkısı ve küllerden oluşan berbat kokulu karışımı gübre arabasına yüklediler. Foş!

At, bir sonraki dış tuvalet kapağına doğru ilerlemek için arabanın kolları arasında gerilerek zorlandı. Hoh hoh!

Toynakları nemli parke taşlarını dövdü. Tıngır!

Adamlar köşedeki son eve varıp durdular. “İyi geceler, küçük hanım,” dedi kısa olanı. “Sopa ister miydiniz?”

Kız omzunun üzerinden baktı. Sokakta yüz tane gölge vardı ama artık hiçbiri hareket etmiyordu. Gübre toplayıcılarıyla kaldığı sürece kimse ona dokunamazdı.

“Neden bir sopa isteyeyim ki?” diye sordu kız.

Boyu uzun olan gübre toplayıcısı başını iki yana salladı. “Zamane çocukları!” Ata dayandı ve, “Uzun bir sopa alırsın. Sopyayı arabamızın arkasına batırırsın ve ucunda bir sürü berbat kokulu şey çıkarırsın,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi kız... Anlamamış olsa da.

Kısa boylu gübre toplayıcısı söze girdi: “Sonra sopyayı alıp zengin evlere gidersin (Güney Yolu gibi bir yere) ve sopyayı kapı kollarına sürersin. Zenginler eve gelip kapıyı açmaya çalıştığında...”

Bu oyunu yıllardır kimse oynamıyordu. Bu eski eğlencelerin yavaş yavaş kaybolması üzücü, öyle değil mi? Elbette çıkıp bunu denemenizi istemezdim! Ah,

aman aman, hayır! Neticede BENİM kapı kolumu seçebilirsiniz! Size anlattığım gübre arabası ve sopa hikâyesini unutabilir misiniz? Teşekkür ederim.

“Evet! Anlıyorum,” dedi kız aceleyle. “Ama şu an oyunlara ayıracak zamanım yok. Yukarı Sokak’taki karakola gitmem gerek.”

Adamlar başlarıyla onayladı. “Seni arabayla yüz metre götüreceğiz!” diye önerdi ufak adam ve kızını kaldırmak için ellerini uzattı.

“Hayır!” dedi kız hemen. Loş gaz ışığında bile o eller tarihi imkânsız bir şeyle kaplı görünüyordu. “Yürüsem daha iyi, teşekkürler.”

Adamlar başlarıyla onaylayıp atı, dik Deniz Caddesi’ne döndürdüler. At homurdanıp yükünü çekti. Adamlar bir sonraki ara yola varıp döndüler. “İyi geceler, bayan,” dedi kısa boylu gübre toplayıcısı.

Kız omzunun üzerinden baktı. Gölge, bir fener direğinin gölgesinde saklanıyordu. Hiç olmazsa güvende olmaya yüz metre daha yaklaşmıştı. Hepi topu üç yüz metre kalmıştı. Aniden, koşan ayakların keskin tıkırtısının karanlık ara yolda ilerlediği duyuldu. Gübre toplayıcıları dehşetle birbirine baktı. “Bizi buldular!” dedi kısa olan boğuk bir sesle. Atın dizginlerini bırakıp yokuş yukarı koşmaya başladı.

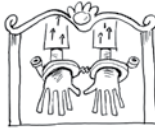
Bir polis düdüğü duyuldu. İlk ayak sesleri yankı yaparak yaklaşyordu. Başka bir çift polis botu da yokuştan iniyordu. Beyaz bir ayakkabı bağcığı gibi bıyığı olan, salatalık kadar ince bir polis kayarak durdu. Kısa boylu gübre toplayıcısını omzundan yakaladı. “Pöh!” diye bağırdı.

Karanlık ara yoldan polisin ortağı (Mars gibi kırmızı yüz-
lü, ay kadar yuvarlak bir polis memuru) çıkageldi. Soluk so-
luğa duruverdi.

“Seni... Wildpool... polis teşkilatı... adına... tutukluyorum...” demeyi başardı. Serin bir akşamdı ama polis memurları lacivert yün üniformaları içinde terliyordu. “Onları kelepçe, Polis Memuru Liddle.”

“Kelepçelerim yanımda değil, Polis Memuru Larch,” dedi zayıf ortağı sessizce. Silindir şapkasını kaldırıp kemikli yüzündeki ve seyrek kıvr saçındaki teri sildi. “Onları karakolun çekmecesinde bıraktım.”

Larch ne yapacağını bilemez halde sızlandı. O geceki matbu emirlerini çıkardı.

WILDPOL POLİS KUVVETİ

Tarih: 12 Mart 1837

Gece Devriyesi İçin Talimatlar.

Deniz Caddesi'ne ve Fulwell Sokağı'na gidin. Deniz Caddesi'ne çıkan ara yolları devriye gezin. Kimseye görünmemeye dikkat edin. Tuvalet kutularını boşaltan adamları arayıp tutuklayın. Onları nezarete atın. Yarın sabah mahkemeye götürün. Tabii onlara banyo yaptırdıktan sonra. (Muhtemelen sizin de bir banyoya ihtiyacınız olacak.)

Polis. Müfettişi Beadle

MADRABAZ USTANIN SUÇ AKADEMİSİ

KÖTÜ ADAMLARIN GÜNÜ KURTARDIKLARI YER...

Kasabanın ilk düşünlerevinin kapıları açılıyor.
Acımasız müdürler burayı demir yumruklarla yönetiyor.
Oraya girenler sokaklara dönmeyi yeğliyor!

Kılık değiştirme, fidye mektubu hazırlama ve en önemlisi...
bir rehine kaçırma dersiyle akademinin öğrencileri
yeni maceralarına hazır!

**Diğer maceraları
kaçırmayın!**

ISBN: 978-9944-69-949-5

9 789944 699495

www.tudem.com